

тѣ сж изгубени или разнесени въ чужбина, гдето сега се разкриватъ една по една.

Така кратко и разкжсано е писана нашата народна история чакъ до Отца Паисия (1762 год.). Както всички знаемъ, отецъ Паисий написалъ една интересна история за българския народъ, за неговитѣ царе, светии и учители. Затова ние го наричаме първи български историкъ. Неговата книга носи име „Славянобългарска история за царетѣ и светиитѣ български“.

Следъ Паисия много български писатели се опитвали да напишатъ по-пълна и по-ясна история на българския народъ, но не сполучили напълно. Къмъ 1870 г. се яви Маринъ Дриновъ, отъ гр. Панагюрище. Той доби голѣма наука и биде приетъ за професоръ въ руския градъ Харковъ. Дриновъ разгледа историята на Паисия, оцени я, като много полезна и родолюбива книга, спасителна и насърчителна за българитѣ, но — казва Дриновъ — тя е първа история, въ нея има нѣкои грѣшки, празднини и съмнителни сведения. За да изправи грѣшкитѣ, Дриновъ изнесе въ печата разни свидетелства, посочи книги на старовремски наши и чужди писатели, па пожела да се напише нова и напълно вѣрна народна история.

Такава история изнесе на свѣтъ чехскитъ историкъ — професоръ Д-ръ Константинъ Иречекъ въ 1877 год. Книгата на Иречека е по-добра, по-вѣрна, но и тя не е пълна. Съ нея българитѣ си служиха дълго време, служатъ си и сега, но животътъ на свободна България отъ 1878 година насамъ се разви твърде бързо, па се откриха повече старобългарски книги и паметници. Стана нужда да се напише още по-пълна и по-вѣрна история на нашия народъ и на неговата държава.

Такъвъ историкъ се яви въ лицето на бележития български ученъ Д-ръ Василъ Златарски, който работи 41 години, отъ 1894 до 1935 год.